

Na haar studie communicatiewetenschap wil Amanda werkervaring opdoen en reizen. Ze vertrekt naar Maleisië om stage te lopen op de communicatieafdeling van een non-profit organisatie. Natuurlijk loopt alles anders dan ze had verwacht....

You are beautiful, Kropje Sla!

Ik lig verstijfd in mijn bed. Het geschreeuw blijft aanhouden. Mijn nieuwsgierigheid wint het van mijn angst en ik loop, gewapend met mijn nagelschaartje, mijn kamer uit. Ik zie nog net hoe twee zusters met een schreeuwende Essie weglopen. Tijdens het ontbijt vraag ik een de directrice wat er aan de hand was. "Essie's ware, schreeuwerige, aard komt wel eens boven. Dat gebeurt vroeg in de ochtend, als de medicijnen zijn uitgewerkt, dat zul je nog wel vaker meemaken. Je kunt het zien als een goedkope wekker", vertelt de directrice lachend. Ik vind het helemaal niet grappig maar grinnik een beetje uit beleefdheid. Waar ben ik in vredesnaam beland? Ik hoor in mijn linnen broekpak achter de computer te zitten in een kantoor met airconditioning. Ik ben geen verzorgend type. Waarschijnlijk ziet de directrice de wanhoop in mijn ogen, ze zegt bemoedigend: "Vandaag wordt een leuke dag, je gaat de kinderen lesgeven". Kinderen?

We lopen naar het schooltje naast The Home. In het schooltje zitten autistische kinderen en kinderen met het Down syndroom. Ik kom binnen en de kleintjes kijken me met open mond aan. "You big!" Ik val meteen goed in de smaak, een meisje omhelst mijn rechterbeen en laat die niet meer los. Een jongetje geeft me een handkus. Eindelijk een plek waar mijn vrouwelijke charmes worden gewaardeerd! De kinderen zijn erg grappig en schattig, en na een paar uurtjes lesgeven denk ik: The Home is zo gek nog niet!

Die middag komt de directrice van The Home naar me toe en zegt dat de makelaar me mee uit eten wil nemen. Volgens haar is hij een 'man met geld' en wil hij graag dat de 'bezoekers uit Europa' zich thuis voelen in zijn Maleisië. Geen idee wie de makelaar is, maar ik ben Hollands dus ik zeg geen nee tegen een gratis maaltijd. De makelaar haalt me dezelfde avond op in een auto met chauffeur, ik ben onder de indruk. Mijn date is klein en ik vind hem niet zo aantrekkelijk. We gaan eten op een *foodplaza*, een plein met daarop allemaal stalletjes waar je eten en drinken kunt kopen. Hij heeft een tafeltje gereserveerd naast het karaokepodium waar meisjes in kleine zilveren jurkjes slechte imitaties van Madonna en Beyoncé ten gehore geven. De makelaar zegt niet zoveel, ondanks mijn moedige pogingen om het gesprek erin te houden. Op alles wat ik zeg, antwoordt hij: "You are bjoetiful and big! You want more food? I have surprise for you!" Om de avond voor mijzelf toch nog op te leuken, zeg ik dat mijn naam Kropje Sla is, dus de hele avond zegt hij: "You are bjoetiful Kropje Sla!" Waarop ik, heel flauw, elke keer weer moet grinniken.

Na mijn hoofdgerecht, iets van een kilo bami, zit ik helemaal vol. Maar in plaats van met me te praten, heeft de makelaar zich voorgenomen om me te voederen. Iedere keer als hij naar de wc gaat - en hij drinkt zijn bier in een rap tempo dus hij moet regelmatig - komt hij terug met voedsel. Hij komt aanzetten met saté, octopusballetjes, en andere ranzige balletjes met een ondefinieerbare inhoud. Ik vind het onbeleefd om te weigeren, dus ik werk alles naar binnen. Als klap op de vuurpijl

neemt hij een dessert mee: een ijsje met rode bonensaus, maïs en een geleiachtig goedje. Jammie!

Ons stilzwijgende eten wordt verstoord door de presentator van het karaokefestijn. Hij komt gewapend met een microfoon op me af en roept: "*And here she is, the one and only Kropje Sla!*" Hij duwt de microfoon in mijn handen en trekt me mee het podium op. De makelaar kijkt me grijnzend aan. Dit is dus zijn verrassing. De tonen van de Titanic-theme van Celine Dion zetten in. Ik sta in mijn uppie op het podium en door de zenuwen spelen de octopusballetjes op. Ik wil het liefst wegreppen. Maar het publiek kijkt me verwachtingsvol aan en ik denk: ach, ik ken hier toch niemand. Ik breng de microfoon naar mijn lippen en schreeuw het uit: "*My heart will go oohhooohoo.*" Om niet teveel op een stijve plank te lijken, maak ik een pirouette. Volgens mij zijn de Maleisiërs wel wat gewend qua slechte performers, want ik krijg warempel een applaus. Wel neem ik me voor om nooit meer naar een land te gaan waar karaoke populair is. Na mijn optreden word ik teruggebracht naar The Home. Bij de ingang bedank ik de makelaar. Hij buigt zich naar me toe. Ik wil niet onbeleefd zijn, dus ik beantwoord zijn hartstochtelijke kus. Dus niet! De gedachte alleen al. Natuurlijk heb ik niet met hem gezoend. Ik heb hem een *high five* gegeven en gezegd dat het een *Dutch tradition* is om de avond zo af te sluiten. Dat was dan mijn eerste date in Maleisië!